

[Lilli Gyldenkilde]

Jeg skal så skynde mig at sige – for ikke på nogen måde at blive misforstået – at jeg ikke fatter, at hr. Estrup kan være i tvivl om, hvad det betyder, når der i forslaget bemærkninger står, at man regner med, at 50 pct. fortsat vil være ledige, efter at de har fået uddannelsesstilbuddet.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Til det sidste, som fru Lilli Gyldenkilde sagde, skal jeg blot føje, at det var derfor, jeg spurgte, om det er andet end rene regneeksempler. Jeg kan også godt se, hvad der ligger i tallene. Men det var dog rart at vide, om der var nogen facts i dem, og det tror jeg ikke der er, for det er der formentlig ikke nogen der kan udtale sig om på nuværende tidspunkt overhovedet.

Hvad angår spørgsmålet om garantier osv., tror jeg ikke, at jeg har brugt ordet garantier. Jeg har derimod sagt, at der er nogle intentioner med denne lovgivning, som skal opfyldes, og jeg går ud fra, at regeringen deler dem med os, og at det derfor er et fælles ønske, at denne lovgivning sættes i søen hurtigst muligt, men ikke før uddannelsessiden er på plads. Det er i hvert fald en nødvendig betingelse for os, og det går jeg ud fra ligger i selve aftalen.

Deri ligger selvfølgelig, at vi må have hold på den planlægning af uddannelsesstilbuddene, som både arbejdsministeriet og undervisningsministeriet står for. Deri ligger også, at vi skal ned i vejledningssiden, og deri ligger endelig, at vi må have udmøntet nogle af de ting, som jeg nævnte, og som af en eller anden grund ikke rigtig er blevet klare i loven.

Derefter er det selvfølgelig klart, at uddannelsesstilbuddene og deres funktion skal følges overordentlig nøje. Og vi må på en eller anden måde have afklaret, hvordan man i de to ministerier har tænkt sig at følge ordningen frem til en revision i 1986–87, hvor vi kan vurdere, om ordningen faktisk har fungeret, som den skulle.

Disse svar var også, i hvert fald i nogen grad, til fru Elisabeth Bruun Olesen, men til hr. Kaj Poulsen vil jeg blot sige følgende om spørgsmålet om dagpengeretten: vi har diskuteret dette adskillige gange, og jeg synes egentlig ikke, det er særlig morsomt, heller ikke for dem, der læser vores forhandlinger,

at gentage det, men vi har adskillige gange været inde på socialdemokratiets forhold til 26 ugers reglen, og hvorfor man pludselig ønskede, at der ikke skulle være nogen tidsbegrænsning i retten til at få dagpenge på højeste niveau.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Vi kunne klart høre, at hr. Estrup med sin tale prøver at opnå udsættelse af igangsætningen, og det hænger selvfølgelig sammen med ønsket om at kunne få loven taget op til revision, så man i 1986 kan undsige denne 55 pct.s regel.

Nu er det ikke så nemt, og derfor vil jeg stille hr. Estrup det helt konkrete spørgsmål: går de radikale ind for 55 pct.s grænsen og dermed for at sænke folk ned i denne sociale massegrav?

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Hr. Estrup regner med, at det er arbejdsministeriet, der har sat disse 50 pct. på som et regneeksempel, men det, der er interessant for os at få at vide i den forbindelse, er, om det overhovedet får nogen betydning for disse forslags vedtagelse, hvis det nu ikke blot er regneeksempler, men virkelig handler om, at man kan forvente, at så mange kommer over på de dårlige understøttelser, der så bliver tilbage. Det er det ene, jeg gerne vil spørge hr. Estrup om, fordi hr. Estrup jo er en nøgleperson – hvad enten man nu kan lide det eller ej – i dette.

Det andet, jeg vil spørge om, er, om hr. Estrup har diskuteret med de radikale, hvad der egentlig står tilbage, hvis disse forslag vedtages. Hvis nu uddannelsessidens garantier, som vistnok ikke skulle være garantier alligevel – det var et rigtig radikalt standpunkt – går i orden og disse lovforslag vedtages, hvilke videre overvejelser har man så gjort sig? Har man ingen overvejelser gjort sig? Jeg husker, at vi i nogle diskussioner med hr. Estrup har talt meget om, hvorvidt folk kunne gå på dagpenge et helt liv, hvor de radikale siger, at det skal man ikke kunne, men hvor jeg siger, at et samfund har et kollektivt ansvar for at skaffe arbejdspladser, og at det, hvis man ikke kan det, må sørge